

Kniha Daniel — stojedna

Posol zmluvy: Od očistenia k vyčisteniu

Jeff Pippenger

2024-02-29

Týždeň, počas ktorého Kristus potvrdil zmluvu, predstavoval obdobie od jeho krstu až po chvíľu, keď Kristus v nebeskej svätyni povstal pri ukameňovaní Štefana.

Ale on, plný Ducha Svätého, uprene hľadel do neba a uzrel Božiu slávu a Ježiša stáť po pravici Božej, a povedal: Hľa, vidím otvorené nebesia a Syna človeka stáť po pravici Božej. Nato skríkli veľkým hlasom, zapchali si uši a jednomyseľne sa naňho vrhli, vyvliekli ho za mesto a kameňovali ho; a svedkovia si zložili rúcha k nohám mládenca, ktorý sa volal Saul. A kameňovali Štefana, ktorý vzýval Boha a hovoril: Pane Ježišu, prijmi môjho ducha. Potom si kľakol a zvolal veľkým hlasom: Pane, nepočítaj im tento hriech. A keď to povedal, zosnul. Skutky 7:55–60.

Keď bol Štefan ukameňovaný a Michal povstal, evanjelium prešlo k pohanom, lebo až do toho času bolo evanjelium obmedzené na Židov.

„Potom, povedal anjel, ‚Potvrdí zmluvu s mnohými na jeden týždeň [sedem rokov].‘ Počas siedmich rokov po tom, čo Spasiteľ začal svoju službu, malo sa evanjelium zvestovať zvlášť Židom; tri a pol roka samým Kristom a potom apoštolmi. ‚V polovici týždňa spôsobí, že prestane obet’ aj obetný dar.‘ Daniel 9:27. Na jar roku 31 po Kr. bol Kristus, tá pravá obet’, obetovaný na Kalvárii. Vtedy sa chrámová opona roztrhla na dvoje, čím sa ukázalo, že posvätnosť a význam obetnej služby sa pominuli. Nastal čas, aby pozemská obet’ a obetný dar prestali.“

„Jeden týždeň — sedem rokov — sa skončil v roku 34 po Kr. Potom Židia ukameňovaním Štefana napokon spečatili svoje odmietnutie evanjelia; učenici, ktorí boli pre prenasledovanie rozptýlení, ‚chodili všade a zvestovali slovo‘ (Sk 8,4); a krátko nato bol Saul, prenasledovateľ, obrátený a stal sa Pavlom, apoštolom pohanov.“ Túžba vekov, 233.

V roku 34 sa skončil posvätný týždeň (dvetisícpäťsto dvadsať dní) a staroveký Izrael bol Bohom zavrhnutý; jeho doba milosti sa úplne uzavrela. V tom okamihu bola odplata proti starovekému Izraelu za odmietnutie zmluvy a za ukrižovanie Božieho Syna predmetom Božieho výkonného súdu. Boh vo svojom zhovievavom milosrdenstve odložil zničenie Jeruzalema až do jeho obliehania a zničenia v rokoch 66 po Kr. až 70 po Kr.

Verše v deviatej kapitole Daniela, ktoré určovali týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu, zároveň určujú aj to, že pohanský Rím (knieža, ktoré má prísť) zničí mesto i svätyňu; ale Boh vo svojom zhovievavom milosrdenstve doprial synom starovekého Izraela čas, aby počuli evanjelium a rozhodli sa, tak ako to urobili ich otcovia počas sedemročného obdobia Kristovej a učeníkovej služby medzi nimi.

„Takmer štyridsať rokov po tom, čo sám Kristus vyriekol záhubu Jeruzalema, Pán odkladal svoje súdy nad mestom a národom. Podivuhodná bola Božia zhovievavosť voči tým, čo zavrhlí jeho evanjelium a zavraždili jeho Syna. Podobenstvo o neplodnom strome predstavovalo Božie zaobchádzanie so židovským národom. Už vyšiel rozkaz: ‚Vytň ho; načo ešte zaberá zem?‘ (Luke 13:7), no Božie milosrdenstvo ho ešte na krátky čas ušetrilo. Medzi Židmi bolo ešte mnohých, ktorí nepoznali povahu a dielo Krista. A deti nemali tie príležitosti ani neprijali to svetlo, ktorým ich rodičia pohrdli. Skrze kázanie apoštolov a ich spolupracovníkov Boh spôsobí, že im zasvieti svetlo; bude im dovolené vidieť, ako sa proroctvo naplnilo nielen v Kristovom narodení a živote, ale aj v jeho smrti a zmŕtvychvstaní. Deti neboli odsúdené za hriechy rodičov; keď však pri poznaní všetkého svetla, ktoré bolo dané ich rodičom, zavrhlí dodatočné svetlo udelené im samým, stali sa účastnými hriechov svojich rodičov a dovŕšili mieru svojej neprávosti.“

„Božia zhovievavosť voči Jeruzalemu len utvrdila Židov v ich tvrdošijnej nekajúcnosti. Svojou nenávisťou a krutosťou voči Ježišovým učeníkom odmietli poslednú ponuku milosti. Potom Boh od nich odňal svoju ochranu a zadržujúcu moc odňal satanovi a jeho anjelom a národ bol ponechaný pod vládu vodcu, ktorého si zvolil. Jeho deti pohrdli Kristovou milosťou, ktorá by im bola umožnila podmaniť si ich zlé sklony, a tie sa teraz stali víťazmi. Satan podnecoval najprudšie a najzvrhlejšie vášne duše. Ľudia neuvažovali; boli za hranicou rozumu — ovládaní pudom a slepou zúrivosťou. Vo svojej krutosti sa stali satanskými. V rodine i v národe, medzi najvyššími i najnižšími vrstvami, panovali podozrievanie, závisť, nenávisť, svár, vzburá, vražda. Nikde nebolo bezpečia. Priatelia i príbuzní sa navzájom zrádzali. Rodičia zabíjali svoje deti a deti svojich rodičov. Vodcovia ľudu nemali moc vládnuť ani sami sebe. Neovládané vášne z nich urobili tyranov. Židia prijali falošné svedectvo, aby odsúdili nevinného Božieho Syna. Teraz nepravdivé obvinenia robili neistým ich vlastný život. Svojimi skutkami už dlho hovorili: ‘Odstráňte Svätého Izraelovho spred nás.’ Izaiáš 30:11. Teraz bolo ich želanie splnené. Bázeň pred Bohom ich už viac neznepokojovala. Na čele národa stál satan a najvyššie občianske i náboženské authority boli pod jeho mocou.“ The Great Controversy, 27, 28.

Ako Posol zmluvy sa Kristus najprv zaoberal výlučne Židmi. V roku 34, pri ukameňovaní Štefana, potom evanjelium prešlo k pohanom a nastal čas Božieho výkonného súdu, hoci Boh vo svojom milosrdenstve odložil tento okamih asi o štyridsať rokov.

Ako Posol zmluvy, v naplnení tretej kapitoly Malachiáša, Kristus dvakrát očistil chrám. Učinil tak v období, ktoré bolo osobitne vyhradené pre zmluvný ľud, ktorý bol vtedy obchádzaný a prepúšťaný, a tiež pre tých, ktorí sa potom mali stať novým vyvoleným ľudom. Keď sa toto časové obdobie skončilo, začal sa čas Božieho výkonného súdu. Ján Krstiteľ bol poslom, ktorý pripravil cestu Kristovmu dielu vzbudovania nového vyvoleného ľudu, s ktorým mal vstúpiť do zmluvy.

Dve očistenia chrámu boli názornými poučeniami, ktoré označovali Kristovo dielo očisťovania chrámu duše. Keď Posol zmluvy v tretej kapitole Malachiáša náhle prichádza, očisťuje a zároveň prečisťuje synov Léviho, s cieľom pripraviť obeť ako za dávnych dní.

Ale kto bude môcť zničiť deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieliča. A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a

prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetný dar v spravodlivosti. Potom bude obetný dar Júdu a Jeruzalema príjemný Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v niekdajších rokoch. Malachiáš 3:2–3.

Malachiáš, tretia kapitola, a dve očistenia chrámu predstavujú zdokonalenie viery synov Léviho, ktoré uskutočňuje Posol zmluvy. Zdokonalenie viery synov Léviho je znázornené prečistením zlata.

„U všetkých, ktorí majú v sanatóriu akýkoľvek vplyv, musí byť prispôsobenie sa Božej vôli, poníženie seba, otvorenie srdca drahocennému vplyvu Kristovho Ducha. Zlato prečistené v ohni predstavuje lásku a vieru. Mnohí sú takmer zbavení lásky. Sebestačnosť zaslepuje ich oči voči ich veľkej potrebe. Jestvuje bezpodmienečná nevyhnutnosť každodenného obrátenia k Bohu, novej, hlbkej a každodennej skúsenosti v náboženskom živote.“ Testimonies, zväzok 4, 558.

Malachi, tretia kapitola, a dve očistenia chrámu predstavujú zdokonalenie chápania nárastu poznania v rámci múdrych, ktorí sú synmi Léviho, čo uskutočňuje Posol zmluvy. Zdokonalenie synov Léviho je znázornené prečistením striebra.

Slová Hospodinove sú čisté slová, striebro prečistené v hlinenej peci, prepálené sedem ráz. Žalm 12,6.

Posol zmluvy mal prečistiť synov Léviho ako striebro a zlato. Slovo Božie je tým, čo očisťuje, lebo byť očistený znamená byť ospravedlnený a posvätený.

Posväť ich svojou pravdou; tvoje slovo je pravda. Ján 17,17.

Ján Krstiteľ bol poslom, ktorý pripravil cestu pre Posla zmluvy pri prvom naplnení tretej kapitoly Malachiáša, a jeho poslanstvo v tomto ohľade malo štvoritý charakter. Jeho dielo zahŕňalo označenie diela očisťovania, ktoré mal vykonať Posol zmluvy, pričom vykonané dielo očisťovania bolo predstavené ako úkon vymetania humna. Označil, že bývalý vyvolený ľud bol v tom čase v procese obchádzania. Takisto predložil Božiemu ľudu laodicejské poslanstvo, a tým im ukázal ich hriechy i hriechy ich otcov. Všetky tieto skutočnosti zasadil do kontextu „prichádzajúceho hnevu“. Dielo posla, ktorý pripravil cestu, predstavovalo dielo niekoho, kto nikdy nezískal vzdelanie vo vzdelávacom systéme ľudu, ktorý bol obchádzaný.

„V Jánovi Krstiteľovi si Pán vzbudil posla, aby pripravil cestu Pánovu. Mal niest' svetu neochvejné svedectvo pri karhaní a odsudzovaní hriechu. Lukáš pri oznamovaní jeho poslania a diela hovorí: „A pôjde pred Ním v duchu a moci Eliášovej, aby obrátil srdcia otcov k deťom a neposlušných k múdrosti spravodlivých; aby pripravil Pánovi ľud hotový“ (Lukáš 1,17).“

„Mnohí farizeji a saduceji prichádzali k Jánovmu krstu, a keď ich oslovil, povedal: „Hadié plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcemu hnevu? Prinášajte teda ovocie hodné pokánia; a nenamýšľajte si, že si môžete povedať: Abraháma máme za otca. Lebo hovorím vám, že Boh je schopný aj z týchto kameňov vzbudiť Abrahámovi deti. A sekera je už priložená na koreň stromov; preto každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, sa vytína a hádza do ohňa. Ja vás krstím vodou na pokánie; ale Ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší

ako ja; nie som hoden ani len niest' Jeho obuv. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom; v Jeho ruke je vejačka a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky; ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom' (Matúš 3:7–12)."

„Jánov hlas zaznel ako trúba. Jeho poverením bolo: ‚Oznam môjmu ľudu jeho prestúpenie a domu Jákobovmu jeho hriechy‘ (Izaiáš 58,1). Nezískal nijaké ľudské vzdelanie. Jeho učiteľmi boli Boh a príroda. No bol potrebný niekto, kto by pripravil cestu pred Kristom a bol natoľko smelý, aby dal zaznieť svojmu hlasu ako proroci dávnych čias a vyzval skazený národ k pokániu.‘ Selected Messages, zv. 2, 147, 148.

William Miller bol druhým poslom, ktorý pripravil cestu pre Posla zmluvy, a Millerova osoba a dielo boli predobrazené Jánom Krstiteľom.

„Tisíce ľudí boli privedené k tomu, aby prijali pravdu, ktorú kázal William Miller, a služobníci Boží boli povolani v duchu a moci Eliáša, aby zvestovali toto posolstvo. Tak ako Ján, predchodca Ježiša, aj tí, ktorí kázali toto slávnostné posolstvo, cítili sa nútení priložiť sekeru ku koreňu stromu a vyzývať ľudí, aby prinášali ovocie hodné pokánia.“ Early Writings, 233.

Židia, ktorí v čase Krista viedli malicherné spory, boli privedení k tomu, aby dôverovali falošnému posolstvu o Mesiášovi. „Mesiáš“ je hebrejský výraz pre grécke slovo „Christos“, ktoré znamená „pomazaný“.

Slovo, ktoré Boh poslal synom Izraela, zvestujúc pokoj skrze Ježiša Krista — on je Pánom všetkých —, to slovo, hovorím, znáte, ktoré sa rozhlásilo po celom Judsku a začalo sa od Galiley po krste, ktorý Ján kázal; ako Boh pomazal Ježiša Nazaretského Duchom Svätým a mocou, ktorý chodil, dobre činil a uzdravoval všetkých, ktorých diabol utláčal; lebo Boh bol s ním. Skutky 10:36–38.

„Mesiáš“ aj „Kristus“ znamenajú „pomazaný“. Kristus bol pomazaný pri svojom krste, takže technicky nebol Mesiášom ani Kristom až do svojho krstu. Jeho krst je v prorockom súlade so zostúpením anjela v desiatej kapitole Zjavenia, ktorý zostúpil 11. augusta 1840, a je tiež v súlade so zostúpením mocného anjela z osemnástej kapitoly Zjavenia, ktorý zostúpil 11. septembra 2001. Tieto tri prorocké medzníky označujú prejavenie Ducha Svätého v neskorom daždi.

Hašteriaci sa Židia sa pridržali mylnej predstavy, falošného prorockého posolstva, že Mesiáš nastolí doslovné pozemské kráľovstvo, v ktorom bude národ Izrael vládnuť svetu. Bolo to falošné posolstvo, ktoré sľubovalo „pokoj a blahobyť“.

Posolstvo Williama Millera malo dva hlavné prvky. Prvým bolo uplatnenie časových prorociev, ktoré určovali očistenie svätyne, a druhým bolo jeho odmietnutie katolíckeho výkladu tisícročného milénia, ktorému boli protestanti náchylní veriť. Tento falošný názor na milénium, chápané ako tisíc rokov pokoja a prosperity, bol predstavený falošným názorom na Mesiášovo kráľovstvo, ktorý zastávali hašteriaci sa Židia.

Títo dvaja svedkovia označujú falošné posolstvo neskorého dažďa, ktoré sľubuje „pokoj a blahobyť“, v treťom a poslednom naplnení dejín posla, ktorý pripravuje cestu Poslovi zmluvy, aby náhle prišiel do svojho chrámu. Toto falošné posolstvo neskorého dažďa je označené ako posolstvo

„pokoj a bezpečnosť“, na rozdiel od posolstva Jána Krstiteľa, ktorý vyhlásil, že „každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, bude vyťatý a hodený do ohňa“, keď príde „budúci hnev“. Bolo to tiež znázornené Millerovým vyhlásením, že nebude nijaké tisícročné pokoja, ako učí katolicizmus, lebo keď sa Pán vráti, zničí zem jasom svojho príchodu.

A vám, ktorí ste sužovaní, odpočinutie s nami, keď sa Pán Ježiš zjaví z neba so svojimi mocnými anjelmi, v plameni ohňa vykonávajúc pomstu nad tými, ktorí nepoznajú Boha a neposlúchajú evanjelium nášho Pána Ježiša Krista; tí budú potrestaní večným zahubením od prítomnosti Pána a od slávy jeho moci. 2 Tesaloničanom 1:7–9.

Prví dvaja poslovia, ktorí pripravovali Posla zmluvy na vstup do zmluvy s novým vyvoleným ľudom, dokazujú, že falošné posolstvo „pokoja a bezpečnosti“ o neskorom daždi, ktoré bolo sformulované v tretej generácii laodicejského adventizmu, bolo navrhnuté satanom tak, aby zabránilo laodicejskému adventizmu vo štvrtej generácii rozpoznať úlohu islamu, ako je znázornená v treťom Beda.

V procese očisťovania, ktorý sa uskutočňuje pre tých, ktorých predstavujú synovia Léviho, mal ten, ktorý prichádza po Jánovi Krstiteľovi, dôkladne vyčistiť a „prečistiť“ svoje humno vejárom, ktorý má vo svojej ruke. Toto dielo sa uskutočňuje Jeho Slovom.

„Ktorého vejačka je v Jeho ruke, a On dôkladne prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože mnohí boli príliš márnivi a samospravodliví, aby prijali napomenutie, príliš milujúci svet, aby prijali život pokory, odvrátili sa od Ježiša. Mnohí robia to isté ešte aj dnes. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď je pravda privedená k srdcu, vidia, že ich život nie je v súlade s Božou vôľou. Vidia potrebu úplnej zmeny v sebe; no nie sú ochotní vziať na seba dielo sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú odhalené ich hriechy. Odchádzajú pohoršení, tak ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

Posolstvo neskorého dažďa je „sporom“ druhej kapitoly Habakuka a sú to slová pravdy, ktoré oddeľujú plevy od pšenice. Toto oddelenie je očistením vykonaným Poslom zmluvy. V milleritských dejinách posolstvo Daniela 8,14 prinieslo očistenie, keď pri svojom prvom zlyhaní vyvolalo čas meškania z druhej kapitoly Habakuka a podobenstva o desiatich pannách v Matúšovi 25. Keď sa posolstvo Polnočného volania napokon naplnilo 22. októbra 1844, prinieslo ešte väčšie očistenie. Vtedy Posol zmluvy náhle prišiel a začal konečné prečistenie a očisťovanie. Hnutie, ktoré prešlo prvými dvoma z troch očistení a prečistení, zlyhalo pri treťom a bolo v roku 1863 poslané do pustatiny Laodicey.

V dejinách milleritov boli protestanti najprv očistení slovami pravdy; potom bolo hnutie prvého anjela očistené pri príchode tretieho skúšobného posolstva. No tí, ktorí boli staviteľmi milleritského chrámu počas štyridsiatich šiestich rokov od roku 1798 až do roku 1844, neobstáli v tretej skúške, ktorá prišla 22. októbra 1844, hoci dokonale naplnili podobenstvo o desiatich pannách.

„Mnohí, ktorí vyšli v ústrety Ženíchovi pod vplyvom posolstiev prvého a druhého anjela, odmietli tretie, posledné skúšobné posolstvo, ktoré má byť dané svetu, a podobný postoj bude zaujať, keď bude vydané posledné volanie.“

„Každú jednotlivú podrobnosť tohto podobenstva treba starostlivo skúmať. Sme predstavení buď múdrymi, alebo pochabými pannami.“ Review and Herald, 31. októbra 1899.

Prorocké dejiny, ktoré sa začali pri príchode tretieho anjela 22. októbra 1844, boli zlyhaním a skončili sa vzburou roku 1863. Do roku 1850 sestra Whiteová napísala nasledujúce posolstvo.

„Pán mi 26. januára dal videnie, ktoré vyrozprávam. Videla som, že niektorí z Božieho ľudu boli otupení a nečinní; boli len spolovice prebudení a neuvedomovali si čas, v ktorom teraz žijeme; a že vošiel ‚muž‘ s ‚kefou na nečistotu‘ a niektorým hrozilo nebezpečenstvo, že budú zmietnutí. Prosila som Ježiša, aby ich zachránil, aby ich ešte trochu pošetril a dal im uvidieť ich strašné nebezpečenstvo, aby sa mohli pripraviť skôr, než bude navždy príliš neskoro. Anjel povedal: ‚Skaza prichádza ako mocný víchor.‘ Prosila som anjela, aby sa zamiloval a zachránil tých, ktorí milovali tento svet, lipli na svojom majetku a neboli ochotní odpútať sa od neho a obetovať ho, aby urýchlili poslov na ich ceste nasýtiť hladné ovce, ktoré hynuli pre nedostatok duchovného pokrmu.“

„Keď som videla úbohú dušu umierať pre nedostatok prítomnej pravdy a niektorých, ktorí vyznávali, že veria pravde, ako ich nechávali zomierať tým, že zadržovali potrebné prostriedky na pokračovanie Božieho diela, ten pohľad bol príliš bolestný, a prosila som anjela, aby ho odo mňa odňal. Videla som, že keď Božia vec žiadala časť z ich majetku, podobne ako od mladého muža, ktorý prišiel k Ježišovi, [Matúš 19:16–22.] odchádzali zarmútení; a že čoskoro prejde ponad nich pretekajúci bič a všetok ich majetok odplaví, a potom už bude neskoro obetovať pozemské statky a zhromaždiť si poklad v nebi.“ Review and Herald, 1. apríla 1850.

V roku 1850 muž s kefou na prach už prišiel. Dňa 22. októbra 1844 Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu a začal dielo očisťovania a prečisťovania synov Léviho.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Dnes sú duše skúšané a preverované a mnohí prechádzajú tou istou cestou, po ktorej kráčali tí, čo opustili Krista. Keď sú skúšaní Slovom, odmietajú božského Učiteľa. Keď sú karhaní, pretože ich život nie je v súlade s pravdou a spravodlivosťou, odvracajú sa od Spasiteľa; a ich rozhodnutie, podobne ako rozhodnutie pohoršených učeníkov, už nikdy nie je zmenené. Už viac nechodia s Kristom. Tak sa naplňajú slová: ‚Lopatu má vo svojej ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do stodoly.‘“ Signs of the Times, 15. mája 1901.